

Under Viceformandens (Wesselys) Forsæde stred man til Valg af en Formand, hvorved der afgaves 35 Stemmesedler. Af disse erklæredes imidlertid 1 ugyldig paa Grund af utilstrækkelig Betegnelse. Der blev saaledes 34 gyldige Stemmesedler tilbage, den befalede Pluralitet altsaa 18 Stemmer. Gjenvalgt blev Statsraad **Bruun** med 31 Stemmer.

Efterat Formanden havde indtaget sit Sæde, gik man over til Valg af en Viceformand. Der afgaves 36 Stemmesedler, den befalede Pluralitet altsaa 19 Stemmer. Gjenvalgt blev Dispacheur **Wessely** med 27 Stemmer. (Nyholm 7 Stemmer, Unsgaard og Lehmann hver 1 Stemme.)

Endelig foretoges Valg af fire Secretairer. Der afgaves 33 Stemmesedler, den befalede Pluralitet altsaa 17 Stemmer. Gjenvalgte bleve: Proprietair Dreier (32 Stemmer), Overauditeur Dvift (31 St.), Arveskæter Schroll (31 St.) og Kammeraad Morstensen (31 St.).

Formanden: Efter Dagsordenen bliver derefter at foretage Forslag til Lov, hvorved Rentefoden i visse Tilfælde frigjøres og Straffen for Ager forandres m.v. Sagen er til 2den*) Behandling. Der er til denne Behandling intet Endringsforslag fremkommet. Jeg skal først sætte Lovforslagets §§ 1 og 2 under Forhandling.

Thalbitzer: Naar jeg ikke har stillet noget Endringsforslag til dette Lovforslag, da ligger det deri, at jeg har overbevist mig om, at jeg ikke vilde kunne opnaae et tilstrækkeligt Antal Stemmer for, at det skulde udtales i Loven, at Rentefoden skulde ophøre efter en vis given Frist. Det beroede jo vistnok ogsaa meget paa, hvad den høitagtede Indenrigsminister vilde udtale i denne Henseende, og da han har erklæret sig derimod, har dette været en endnu væsentligere Grund til, at jeg ikke

har stillet noget Endringsforslag. Jeg skal blot gjøre en Bemærkning med Hensyn til, hvad jeg udtalte under Sagens første Behandling. I Landstingstidendens Nr. 46, Spalte 686 er der nemlig i Slutningen af et Foredrag af mig indkommet et Ord, som gjør, at det faaer en aldeles forskellig Mening fra, hvad jeg agtede at sige. Jeg skal med den høitærede Formands Tilladelse blot oplæse nogle Ord af dette mit Foredrag. Det hedder deri paa det nævnte Sted i Landstingstidenden: „Tovrigt kan jeg ikke rigtigt forstaae, hvorledes Bestyrerne af offentlige Midler skulle anbringe disse Penge. Jeg synes, at det er en ligesaa stor Begunstigelse mod dem som mod Eiendomsbesidderne, at den høiere Rente finder Sted“ osv. Det er det Ord høiere, som det ikke har været min Mening at sige; om jeg end har sagt det, har det dog været min Mening at sige: den faste Rente, den faste 4 pCt. Rente; og, naar dette sættes istedetfor „høiere Rente“, vil man af det Efterfølgende let forstaae, at det har været min Mening, at de, der ansee det alene for en Begunstigelse for Eiendomsbesidderne, at Renten er fast, og saa maae erkjende, at det for Bestyrerne af offentlige Capitaler ikke har været til Skade; thi det er min Overbeviisning, at, naar Rentefoden blev aldeles frigjort, og Capitalerne bleve frie, og de offentlige Stiftelsers Bestyrere alligevel beholdt det Paalæg, de have nu, ikke at udsætte Penge uden i første og sidste Prioritet, vilde Følgen deraf blive, at de ikke længere fik 4 pCt., men maatte lade sig nøie med 3 eller høiest 3½ pCt. Det var det, der var min Mening.

Wessely: Den første Paragraph gaar ud paa, at den almindelige Rentefod af 4 pCt. herefter ikke skal være gjældende undtagen for Laan i faste Eiendomme. Man skulde derefter antage, at den almindelige Rente her i Landet virkelig var 4 pCt.; men jeg troer, at, naar der er Spørgsmaal om Rentefoden, er det meget vanffeligt at sige, hvad den i Almindelighed er her i Landet, og at man neppe vil kunne godtgjøre, at 4 pCt. er den almindelige Rentefod. Det er bekendt, at f. Ex. Regjeringen baade tager og giver mere end 4 pCt. Den har ved Laan maattet give mere

*) Første Behandling findes Sp. 683—702.